

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-4305/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužitelja Ivana Pezera, Zagreb, Meraška ulica 24, OIB: 03280846350, zastupanog po punomoćnici Đurđici Kos, odvjetnici u Svetom Ivanu Zelini, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnicu Đurđicu Kos, odvjetnicu i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 3. Ugovora o kreditu broj 041 50-3438945 sklopljenog između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, kao kreditora i tužitelja Ivana Pezer iz Zagreba, Meraška 24, OIB: 03280846350, kao korisnika kredita, potvrđen dana 11. svibnja 2006. kod javnog bilježnika Mladena Burec iz Zagreba pod brojem OU-701/2006, koja glasi: „3. /treće/ NAKNADA 3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Ivanu Pezeru, Zagreb, Meraška ulica 24, OIB: 03280846350, isplati iznos od 333,68 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 16. svibnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi

na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 9.2. Ugovora o kreditu 045 50-3438945 sklopljenog između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, kao kreditora i tužitelja Ivana Pezer iz Zagreba, Meraška 24, OIB: 03280846350, kao korisnika kredita, potvrđenog dana 11. svibnja 2006. kod javnog bilježnika Mladena Burec iz Zagreba pod brojem OU-701/2006, koja glasi: "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor."

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Ivanu Pezeru, Zagreb, Meraška ulica 24, OIB: 03280846350, isplati iznos od 69,32 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 7. kolovoza 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

V. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Ivanu Pezeru, Zagreb, Meraška ulica 24, OIB: 03280846350, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 766,36 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da sa tuženikom sklopio tipski Ugovor o kreditu broj 041-50-3438945 koji je 11. svibnja 2006. solemniziran pod posl. br. OU-701/2006 kod javnog bilježnika Mladena Burec iz Zagreba. Ugovor je zaključen sa valutnom klauzulom u švicarskim francima (dalje: CHF) i promjenjivom kamatnom stopom

sukladno Odluci o kamatnim stopama kreditora. Namjena kredita bila je kupnja novog motornog vozila. Iznos kredita bio je 16.238,60 CHF u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, sa promjenjivom kamatnom stopom od 5,20 %, koja kamata se mijenjala jednostranom odlukom tuženika. Kredit se otplaćivao u 84 mjesečnim anuitetima u iznosu od 231,04 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospeljeća, prema planu otplate koji je tuženik uručio tužitelju. Tužitelj je prijevremeno otplatio kredit. Tužitelj ističe da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima strane nisu pregovarale pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj. Prilikom puštanja kredita u tečaj tuženik je jednokratno naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom u iznosu od 3,30 % od odobrenog kredita, tj. 2.514,14 kn. Prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora tuženik nije sa tužiteljem pojedinačno pregovarao o odredbi članka 3. Ugovora, niti mu je prezentirao koje to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja kredita, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži, već je tužitelj bio stavljen u poziciju „uzmi ili ostavi“. Isto tako, odredbom članka 9.2. određeno je da tužitelj može prijevremeno otplatiti kredit uz suglasnost i uvjete koje odredi Kreditor. Da bi mogao prijevremeno otplatiti kredit, tužitelj je morao platiti naknadu za prijevremeno zatvaranje prema obračunu tuženika. Dana 6. kolovoza 2011. tužitelj je prijevremeno otplatio kredit i platio naknadu u iznosu od 522,28 kn. Tuženik je naplatio naknadu iako zbog prijevremene otplate kredita nije pretrpio štetu, niti ju je dokazao, što je u suprotnosti i sa odredbom članka 1024. ZOO, s obzirom da šteta ne može biti apstraktna, već mora biti konkretizirana i dokazana, a niti može biti naplaćena kao kamata koju je banka trebala primiti od dana prijevremene otplate pa do dana kada je kredit po ugovoru trebalo vratiti, Dakle, takva odredba u suprotnosti je i s odredbom članka 82. Zakona o zaštiti potrošača, kojom se trgovca ovlašćuje da u slučaju raskida ugovora zadrži plaćeno za usluge koje još nije obavio, zatim odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se sa tom odredbom i svim parametrima odlučnim za njezinu primjenu. Radi se o ugovoru na unaprijed pripremljenom obrascu u kojemu je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je kao jača ugovorna strana, financijska institucija koja se profesionalno bavi davanjem kredita, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za troškove obrade kredita te prijevremene konačne otplate kredita i na taj način doveo je tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i dr.). Odluka tuženika o naknadama predstavlja tuženikov interni akt kojeg je ovlašten jednostrano mijenjati, neovisno od tužitelja, a tužitelju nisu bili poznati parametri po kojima se naknade određuju pa su navedene odredbe ugovora ništetne obzirom da sadrže obveze tužitelja koje nisu određene niti odredive. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe članka 3. i 9.2. Ugovora koje su se odnosile na naplatu naknada sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama tuženik nije sa tužiteljem pojedinačno pregovarao, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, to je navedenim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, odnosno takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na tuženika - banku kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u

obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Stoga cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog Ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu te je na taj način tuženik stekao određenu nepripadnu korist, a za to nema pravne osnove. Iz tih razloga tužitelj smatra da je isključiva krivnja za sklapanje Ugovora koji sadrži ništetne odredbe na strani tuženika, budući je on pokazao osobitu nepažnju prilikom sastavljanja sadržaja Ugovora u kojem tužitelj nije mogao sudjelovati. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznose od 333,68 EUR i 69,32 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. Tuženik nije podnio odgovor na tužbu, ali po stavu ovog suda nisu ispunjene sve pretpostavke za donošenje presude zbog ogluhe propisane odredbom čl. 331.b st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje: ZPP) jer osnovanost tužbenog zahtjeva ne proizlazi iz činjenica navedenih u tužbi, slijedom čega je ovaj sud nastavio voditi postupak i izvoditi po tužitelju predložene dokaze.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 041-50-3438945 od 3.5.2006. (stranica 6 – 10 spisa), otplatnu tablicu kredita – informativni izračun (stranica 11 – 12 spisa), potvrdu tuženika od 4.6.2025. (stranica 13 spisa) te proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. ZPP, sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

5. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu određeno je da se naknada u iznosu od 3,30 % iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

6. Odredbom čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.

7. Iz potvrde od 4.6.2024. razvidno da je prilikom isplate kredita 15.5.2006. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 2.514,14 kn te da je ista naplaćena na način da je ustegnuta od iznosa kredita. Iz te potvrde razvidno je i da je 6.8.2011. naplaćena naknada za konačnu otplatu kredita u iznosu od 522,25 kn.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu konačnu otplatu sud je saslušao tužitelja. Tužitelj je iskazao kako je Ugovor sklopio 2006. s tuženom bankom zbog kupnje osobnog automobila Opel Corsa, radilo se o novom vozilu koje je koristio za svoje osobne potrebe. Nije bio u banci tuženika, sve je riješio u autokući preko puta Slavonske avenije, čijeg se naziva sada ne sjeća. Tamo je pronašao to vozilo, Ugovor o kreditu i ostali formulari su već bili pripremljeni, on je to potpisao te mu je rečeno da ne treba uopće ići u banku. Naknada za obradu kredita mu je naplaćena na način da mu je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita. Prijevremeno je otplatio kredit, a naknadu za prijevremenu otplatu je platio u gotovini. Nitko mu u

autokući nije spominjao obvezu plaćanja te dvije navedene naknade, visinu naknada kao ni za što bi banka eventualno koristila ostvarena plaćanjem tih naknada.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. članka 3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19

i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 3. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada prilikom prvog korištenja kredita i to u visini od 3,30 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 2.799,84 kuna te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (3,30 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za odobrenje kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za korištenje kredita i visini te naknade. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelja obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za korištenje kredita u visini od 3,30 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to

opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužitelju razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

12. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za korištenje kredita i to u visini od 3,30 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 96. stavak 1. ZZP te članka 102. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba sadržana u čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi kreditor ništetna temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP. Ovo iz razloga što je navedeni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan

položaj u odnosu na banku. Odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu, koja uvjete prijevremene otplate kredita pa dakle i visinu naknade za istu čini ovisnom isključivo o odluci (konkretnije uvjetima) jednog ugovaratelja i njegovoj suglasnosti, bez istovremeno preciznog označavanja koji su to uvjeti pa tako i da li korisnik kredita za prijevremenu otplatu kredita plaća banci naknadu, na što se ista naknada odnosi, odnosno bez ikakvih informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo ukazati i objasniti koji su to uvjeti za prijevremenu otplatu kredita, ukazati mu na dužnost plaćanja naknade i visinu iste, objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužitelja kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO. Predmetna odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu je ništetna bez obzira što naknada za prijevremenu otplatu kredita sama po sebi nije ništetna, a kako to tuženik ispravno navodi, a kako proizlazi i iz Direktive 2014/17 Eu parlamenta i vijeća, Direktive 2008/48 EZ, kao i iz kasnije donesenog Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., u daljnjem tekstu: ZPK), ali pod uvjetom da se o takvoj odredbi posebno pregovaralo i da ona ne uzrokuje neravnotežu među strankama, a što ovdje nije slučaj (tako i u odlukama Županijskog suda u Splitu poslovni broj GŽ-2471/2018-2 od 06. prosinca 2019. i poslovni broj GŽ-2359/17-2 od 23. studenoga 2017.). Uostalom valja ukazati da iz sporne odredbe ugovora o kreditu uopće ne proizlazi da će tuženik naplatiti naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita, već proizlazi da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi kreditor pa bi u takvom ugovornom odnosu tuženik mogao proizvoljno odrediti apsolutno sve uvjete prijevremene otplate kredita pa i visinu same naknade, o kojoj se niti nije pojedinačno pregovaralo. Tuženik nikakvim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornoj ugovornoj odredbi iz Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, već je utvrđeno da se radi o tipskom ugovoru, čime je nedvojbeno utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita, nije mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora o kreditu koja se odnosi na uvjete prijevremene otplate kredita pa stoga i na obvezu plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita i visinu te naknade. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu ništetna te je stoga odlučeno kao u toč. II. izreke ove presude.

14. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa od 333,68 EUR i 69,32 EUR, kao stečenih bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO). Stoga je odlučeno kao u točkama II. i IV. izreke ove presude.

15. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom

zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji osobnog vozila marke Opel. Tužitelj je isti zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Tužitelju je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak zastupanja na ročištima održanim 20.1.2026. i 7.7.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat mu je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 33,18 EUR (koliko je i zatraženo s tog osnova). Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-140,00 EUR
2. tuženiku

Broj zapisa: **9-3088b-66e27**

Kontrolni broj: **0e8a8-70c72-60798**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.